

УДК 340(477)(063)

*М. Д. Василенко***РЕЙДЕРСТВО: ЗАГРОЗА ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ
(ЕКОНОМІКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ)**

У перші роки незалежності України основними заходами щодо лібералізації економіки були обмеження державного контролю господарських відносин та демонтаж механізмів, пов'язаних із державним регулюванням цін, розподілом ресурсів, адміністративними обмеженнями зовнішньої торгівлі. Ліберальна модель ринкового реформування передбачала різке скорочення бюджетних видатків на потреби розвитку національної економіки, зменшення централізованих інвестицій. Тенденцію до посилення регулюючої ролі держави було припинено відродженням сучасної форми економічного лібералізму – неолібералізму. Представники неоліберального підходу виходять із необхідності забезпечення максимальної свободи діяльності індивіда у сферах політики, економіки, приватного життя тощо. Економічний неолібералізм спирається на тезу про недопущення втручання держави в економіку та сприяння необмеженій конкуренції як найбільш ефективному економічному механізму, що забезпечує через вільне ринкове формування цін регулювання господарських процесів. В «Економічній енциклопедії» поняття «неолібералізм» тлумачиться як напрям сучасної економіки, який заперечує державне регулювання економіки, розглядає вільний ринок і необмежену конкуренцію як основні засоби забезпечення прогресу й досягнення соціальної справедливості на основі економічного зростання [1, с. 569]. Невтручання держави в економіку припускає усунення від участі в економічному житті країни національних урядів, а отже, і самого населення. Саме в такі часи в Україні відбувався системний перехід до неоліберального ринку з процесами «дикої» приватизації державної власності. При цьому великі її об'єкти не могли бути продані індивідуальним власникам навіть за залишковою балансовою вартістю, що зумовило здійснення приватизації таких об'єктів шляхом створення акціонерних товариств. Д.О. Литвинов, В.М. Підкопаєв та С.О. Звягін зазначають, що вже на початковому етапі приватизації поряд із розділом об'єктів власності стали проявлятися рецидиви переділу об'єктів власності, у міру

завершення кульмінаційного періоду приватизації процес переділу власності розширював свої масштаби, набуваючи прогресуючих негативних форм і методів [2]. Із часом увесь їх негативний зміст переріс у різновид незаконних господарсько-правових діянь під назвою «рейдерство». Під сучасною назвою «рейдер» розуміють фізичну або юридичну особу, діяльність якої полягає в перехопленні оперативного управління чи власності тієї або іншої компанії за допомогою спеціально ініційованого бізнес-конфлікту. У цьому сенсі рейдером варто називати того, хто намагається придбати юридичну особу всупереч волі її власників; отже, це атакуюча сторона в процесах поглинань. В історичному контексті термін «рейдер» почав досить широко використовуватись у період із кінця XIX ст. до середини 30-х рр. XX ст. в США. Саме тоді це поняття почали розповсюджувати на компанії, які здійснюють «вороже поглинання» [3].

Сьогодні різним аспектам рейдерства, його особливостям і наслідкам присвячено роботи багатьох українських та зарубіжних авторів, таких як О.І. Беліков, О.В. Борздику, З.С. Варналій, С.В. Васильчак, Е.О. Вашкеба, В.В. Волков, В.Н. Гладунський, Д.В. Зеркалов, О.Ю. Ісаєв, А.Ю. Киреев, І.І. Мазур, М.С. Медуха, Ю.С. Нехорошев, І.В. Спасибо-Фатеева, Є.А. Таран, З.Є. Тарханова, О.Ю. Фьодоров, В.О. Швець. З огляду на те, що вивчення питань протидії рейдерству (або значного зменшення його рівня) і подальшого забезпечення економічної безпеки держави ще не отримало достатньо ґрунтовного відображення в юридичній літературі, а загрози з боку рейдерства при цьому зростають, у роботі поставлено завдання проаналізувати й виокремити економіко-правові загрози, що виникають від рейдерства, та обговорити шляхи боротьби з ним. Актуальність такого дослідження зумовлюється також необхідністю захисту інтересів як приватних підприємств, так і суб'єктів державного сектора економіки, які так чи інакше можуть стати безпосередніми об'єктами рейдерського нападу. Необхідно розширювати шляхи подолання аналізованого явища. Варто також зауважити, що саме в моменти економічних потрясінь держава має здійснювати значно більше заходів щодо протидії негативним тенденціям на ринку злиття й поглинань, адже власні ресурси підприємств є не такими великими, щоб ефективно протидіяти рейдерам, а зацікавленість рейдерів у їхніх активах при цьому не зменшується.

Метою статті є аналіз економіко-правових аспектів існування рейдерства, визначення його особливостей і загроз, що від нього виникають, а також пошук шляхів протидії незаконним захопленням і поглинанням, удосконалення чинного та прийняття нового законодавства, пошук дієвих шляхів подолання цього явища. Причому основна увага має зосереджуватись на вдосконаленні корпоративного законодавства, норми якого визначають зміст корпоративних відносин, які саме, до речі, зазвичай стають об'єктом рейдерських атак.

Автори «Великого економічного словника» розглядають «рейд» як операцію (спробу) з придбання великого пакету акцій певної компанії з метою її поглинання [4, с. 885]. «Вороже поглинання» розуміють як спробу ово-

лодіти контролем над компанією шляхом скуповування її акцій на ринку (тобто проти волі керівництва чи провідних акціонерів) [4, с. 694].

Найбільш влучне визначення поняття «рейдер», на наше переконання, дав російський фахівець О.Ю. Фьодоров: «Рейдерство – це суспільно небезпечне, протиправне діяння, пов'язане з незаконним придбанням права володіння, користування та (або) розпорядження активами (частинною активів) юридичної особи, пов'язане зі встановленням контролю над юридичною особою шляхом незаконного придбання права володіння, користування та (або) розпорядження частками учасників юридичної особи в статутному капіталі юридичної особи та (або) голосуючими акціями акціонерного суспільства, що заподіює шкоду правам і законним інтересам власників та здійснюється всупереч їх волевиявленню, загрожує безпеці особи, суспільства й держави» [5, с. 38].

Інакше кажучи, рейдерство – це недружнє, яке перебуває поза межами дії цивільного законодавства, спрямоване проти волі власника захоплення чужого майна на користь іншої особи, встановлення над майном повного контролю нового власника в юридичному й фізичному розумінні з використанням корумпованості чиновників та (або) із застосуванням сили. Метою рейдерства, як правило, є перерозподіл чужої нерухомості, а тому воно приносить значні прибутки загарбникам [6, с. 37].

Рейдерство в Україні набуло надмірного цинізму й агресії. Останнім часом воно перетворилось на справжню суспільну загрозу економічній безпеці, яка не лише загрожує розвитку економіки України та спричиняє колапс правової системи, а й робить сумнівними перспективи існування та розвитку в Україні приватного середнього й малого бізнесу. Отже, як би не хотілося це не визнавати, сьогодні в Україні держава фактично не спроможна забезпечити захист прав та інтересів власника, гарантований Конституцією України.

За кордоном цивілізоване («біле») рейдерство вважають цілком нормальним і прийнятним видом бізнесу, що регулюється законодавчими нормами. У зарубіжних країнах рейдерів часто називають своєрідними «санітарами бізнес-лісу», які поглинають підприємства зі слабким менеджментом, а отже, побічно навіть сприяють поліпшенню макроекономічних показників країни. Однак в Україну рейдерство прийшло зі Сходу з відповідним російським колоритом початку 1990-х рр. – епохи дикого нагромадження первинного капіталу. Тому в Україні рейдери віддають перевагу не купівлі підприємств, а їх силовому захопленню, часто з використанням насильства й кримінальних методів [7, с. 94]. Так, Т.М. Бабич поділяє рейдерство на наймані структури, що працюють під егідою великої бізнес-структури, та на «вільних авантюристів» – незалежні команди [8].

У сучасних умовах фахівці поділяють рейдерів на «білих», «чорних» і «сірих» (проміжний вид).

«Білі» рейдери, як правило, діють методом корпоративного шантажу в межах чинного законодавства. У нашій країні вони трапляються досить рідко, більш характерні вони для країн із розвиненою економікою та ви-

сокою бізнес-культурою. Таке рейдерство прямо чи безпосередньо з процедурою банкрутства усуває від керівництва неефективний менеджмент, підвищує результативність бізнес-процесів, сприяє працевлаштуванню висококваліфікованих фахівців тощо. Далі починається атака скуповування акцій за порівняно високими цінами. Зазвичай рейдерам достатньо скупити 10–15% акцій, щоб ініціювати проведення зборів акціонерів із необхідним порядком денним (наприклад, зміною керівництва підприємства). Найчастіше керівники не йдуть на переговори, після чого рейдери переходять до конкретних дій, що приносять кінцевий результат.

«Чорні» рейдери для отримання результату використовують кримінальні методи (захоплення, підробку документів, реєстрацію компаній на підставних осіб, підкуп силових структур, чиновників, суддів і судових виконавців, фізичне усунення невиконаних осіб). Результати діяльності «чорних» рейдерів є вкрай негативними. Вони безпосередньо зазіхають також на власність особи, на інші її основні права, гарантовані Конституцією України (право на життя, здоров'я, честь, гідність тощо).

Під час захоплення «чорні» рейдери використовують методи скуповування акцій і боргових зобов'язань, ініціюють процедури банкрутства, протиправний доступ до реєстру акціонерів, значне заниження вартості підприємства тощо. Особливий інтерес становлять державні та приватні підприємства, які володіють нерухомістю.

Виділяється також «сіре» рейдерство. При цьому мова йде про балансування на межі закону. Як правило, ця грань порушується. Для «сірого» рейдерства характерне використання фальсифікованих документів, подвійного реєстру, незаконних зборів акціонерів. Природним при цьому є простір для коруптування суддів, реєстраторів та інших посадовців.

Нагадаємо, що, крім зазначених видів рейдерства, існує також таке явище, як «грінмейл» (зелена пошта), що являє собою блокування та перешкоджання роботі підприємства внаслідок шантажу з боку власників дрібних пакетів акцій [8]. У цьому випадку серед гравців-агресорів найпоширенішими є такі особи:

- олігархи й фінансово-промислові групи, які поглинають компанії та їхні активи для розвитку власного бізнесу або для диверсифікації вже наявних власних бізнес-імперій і створення нових галузевих холдингів;
- інвестиційні компанії, які здійснюють поглинання через власний бізнес (у подальшому компанії, що поглинаються, та їхні активи продаються зацікавленим особам за максимально високими цінами або ж залишаються у власному бізнесі);
- інвестиційні компанії-посередники, які діють в інтересах замовника;
- інвестиційні компанії – професійні грінмейлери.

Решта гравців не становлять серйозної загрози підприємству хоча б тому, що для успішної реалізації проекту їм потрібні значні матеріальні та адміністративні ресурси.

Олігархи й фінансово-промислові групи володіють значними фінансовими ресурсами, залучають до своїх дій адміністративні, судові та силові

ресурси. Важливим для них є скасування судового рішення, підкуп судових виконавців і місцевих силових структур. Зрештою, легітимні власники підприємства після успішної операції перехоплення управління, яку здійснюють судові виконавці за відповідної силової підтримки, залишаються «за воротами» та змушені оскаржувати незаконні дії своїх опонентів. Менш агресивними, проте не менш жорстокими можна вважати дії інвестиційних компаній. Справа в тому, що активи, щодо яких тривають безкінечні судові провадження, залишаються проблемними, і продати їх за максимально високою ціною практично неможливо. До агресії такі компанії вдаються лише тоді, коли розпочатий корпоративний конфлікт не може бути врегульовано мирним шляхом. Можливості й тактика інвестиційних компаній-посередників визначаються переважно можливостями їх замовників. Зазвичай вони на початковій стадії володіють незначними коштами та досить рідко спираються на значний адміністративний, судовий чи силовий ресурс, оскільки ці інструменти є для них досить дорогими. Однак якщо замовником виступає велика структура, то можливості посередника серйозно зростають.

Загалом найбільш небезпечними є професійні грінмейлери. Вони виступають як учасники проекту щодо недружнього поглинання, приховуючи до певного часу головного гравця, або реалізують власну стратегію, створюючи передумови для недружнього поглинання. Професійні грінмейлери поведуться досить жорстко, свідомо створюючи собі агресивний імідж, який здебільшого стає своєрідним піар-проектом [9].

З.Є. Тарханова зазначає, що відмінності між рейдерами та грінмейлерами полягають у тому, що рейдери націлюються на незаконне захоплення ліквідного активу й нерухомості в будь-якому секторі економіки, діють на замовлення загарбника, розробляючи самостійно всю стратегію захоплення. Натомість грінмейлерство використовується, як правило, для корпоративного сектора економіки, у якому стратегія розробляється самим загарбником як майбутнім власником підприємства, причому, як правило, у межах закону. Так, за всіма ознаками грінмейл є фактично особливим різновидом рейдерства [10, с. 347]. З огляду на практику й теоретичні напрацювання можна дійти висновку, що об'єктом рейдерських поглинань можуть бути будь-які підприємства (законослухняні чи активні порушники), оскільки рейдер може ініціювати спір, використовуючи засоби «чорного» рейдерства, захопити юридичну особу навіть у випадках, коли корпоративна, кредитна й загальнофінансова історія компанії є бездоганною, або навіть тоді, коли бізнес, який планується захопити, не становить інтерес для підприємництва.

У цілому рейдерське захоплення підприємств спрямовується на виконання конкретних спеціальних завдань: 1) зміну менеджменту компанії-жертви (ціль, яка є завжди обов'язковим наслідком процедури агресивного поглинання підприємства); 2) неправомірне заволодіння власністю (майновими правами на власність) підприємств частинами інвесторів (захоплення акцій та (або) зменшення частки), неправомірне заволодіння

коштами, технікою, продукцією підприємства, зайнятими підприємством територіями, будинками й спорудами, засобами виробництва, бізнесом у цілому тощо [11, с. 205].

Універсального способу захисту підприємства від рейдерства немає. Однак шанси рейдера на успішну атаку значно знижуються, якщо власник вчасно вибудує декілька «ліній оборони», ретельно структурує систему власності, розробить способи прийняття рішень. Варто погодитись із Т.М. Бабич, яка зазначає, що найефективнішим методом від захоплення підприємства рейдерами є захист превентивного характеру. Його стратегічна мета – максимальне підвищення вартості захоплення підприємства, щоб зробити атаку рейдерів нерентабельною, а отже, і недоцільною [9]. Відповідно, власнику необхідно здійснити заходи, щоб перевести інтерес потенційного рейдера з площини корпоративного захоплення на цивілізований механізм об'єднання та поглинання. Для цього необхідно провести системну реструктуризацію бізнесу, що дасть змогу створити таку систему володіння й управління найбільш привабливими активами, яка зробить захоплення підприємства рейдерами нерентабельним бізнесом.

Досвід розвинених країн свідчить, що протидія рейдерству має здійснюватись як на рівні окремого підприємства, так і на державному рівні. На рівні підприємства такими заходами є самозахист від рейдерської атаки, а на державному рівні – розробка та реалізація антирейдерської політики. Не викликає сумнівів і той факт, що в неоліберальній економіці сьогодні переважна частка ВВП держави формується приватним сектором, проте, як не парадоксально, повністю відсутня система, яка забезпечувала б його безпеку.

Щодо можливих схем самозахисту зауважимо, що хоча кожний випадок захоплення є унікальним, існує низка загальних напрямів антирейдерських дій, зокрема такі:

- 1) юридичний захист, коли обирається чітка схема управління підприємством, існування «чистої» й «прозорої» історії приватизації;
- 2) соціальні заходи, тобто робота з трудовим колективом, профспілками, колишніми співробітниками та пенсіонерами підприємства, які володіють його акціями, а також дії щодо формування позитивного іміджу підприємства, благодійницька діяльність, робота із засобами масової інформації;
- 3) фінансовий захист, що включає чітку податкову й фінансову звітність, регулярний внутрішній аудит, максимальне запобігання фінансовим порушенням, щоб не дати рейдерам можливість скористатися ними;
- 4) фізичний захист, за якого мають значення також чисто практичні заходи (надійна й ефективна охорона підприємства, кожного з будинків, що може стати об'єктом силового захоплення, території тощо), оскільки в більшості випадків рейдерів цікавить саме нерухомість [12, с. 84–85].

Водночас варто також погодитись із думкою С.М. Москаленка, що найпростішими методами протистояння рейдерству є такі:

- концентрація акціонерного капіталу або викуп частки в учасників, які не беруть участі в діяльності підприємства;

- постійний моніторинг змін у складі акціонерів;
- реструктуризація підрозділів зі зміною їхнього організаційно-правового статусу;
- контрольне скуповування акцій і додаткова емісія;
- визначення правового статусу власності, здійснення переоцінки майна (в умовах значного ризику буде корисною структуризація власності з використанням дочірніх структур, створення штучної заборгованості підприємства та передача нерухомості й інших активів у позичку під кредитування);
- недопущення виникнення й прострочення кредиторської заборгованості;
- удосконалення роботи менеджменту та персоналу (недопущення конфліктних ситуацій, протиправного звільнення працівників тощо);
- підвищення культури суб'єктів господарювання (прозорі конкурентні відносини, підтримання ділової репутації тощо);
- використання в службі економічної безпеки способів і методів конкурентної розвідки;
- залучення громадськості та засобів масової інформації до боротьби з рейдерством [13, с. 119].

Обговорюючи ефективність методів боротьби з рейдерством, важко не погодитись із думкою С.М. Москаленка, що найбільш ефективними є такі:

а) активна участь громадськості та преси в боротьбі з рейдерством (про будь-який випадок чи прояв рейдерства потрібно писати в засобах масової інформації);

б) використання таких же методів (силою відстоювати свої об'єкти);

в) спільні зусилля спецпідрозділів Служби безпеки України, органів внутрішніх справ і прокуратури, спрямовані на виявлення, протидію та боротьбу з рейдерством;

г) боротьба з корупцією не «на папері», а насправді, посилення відповідальності правоохоронців, суддів та інших державних службовців [13, с. 119].

Таким чином, рейдерство в Україні є формою агресивної конкуренції, що являє собою інструмент перерозподілу власності та задоволення особистих інтересів зацікавлених осіб, які мають відповідні важелі впливу (економічний, інтелектуальний, технічний, інформаційний, адміністративний ресурс), що реалізується шляхом внутрішньо узгодженої системи дій (процедури) щодо заволодіння майном, активами та (або) корпоративними правами суб'єкта господарювання всупереч бажанню й волі його власника (власників) з використанням як правових, так і неправових, незаконних методів [14]. Цей висновок, зроблений В.О. Швецем, повністю співпадає з сучасною позицією автора.

Антирейдерський захист можна охарактеризувати як комплекс різноманітних заходів (судових і позасудових, публічних і неопублічних, щодо акцій (часток) і щодо майна) та різних заходів (правових, організаційних, економічних тощо), спрямованих на попередження (превентивні заходи) та протидію рейдерським захватам (контрзаходи). Оскільки рейдерство

набуває ознак системного явища та загрожує не лише певній галузі промисловості, а й ринковій економіці загалом, Україна не повинна бути ідеальним місцем для діяльності рейдерів. Адже в більшості європейських країн прийнято спеціальні закони, спрямовані на боротьбу з рейдерами. В Україні досить часто рейдерство залишається безкарним із боку держави. Удосконалення законодавчої бази постає вкрай необхідним заходом, оскільки рейдерство створює загрозу національній безпеці України.

Отже подальше обґрунтування й формування ефективних організаційно-правових механізмів подолання рейдерства в Україні можливе завдяки підвищенню якості інститутів – формальних і неформальних правил ведення бізнесу, що виступає основою створення комфортних умов господарювання та є головною умовою для забезпечення високих темпів росту вітчизняної економіки й підвищення її конкурентоспроможності. Тому в питанні протидії рейдерству свої зусилля повинні об'єднати влада, парламент, бізнес і громадськість. Безумовно, це дозволить значно скоротити кількість рейдерських захоплень у країні.

Література

1. Економічна енциклопедія : в 3 т. / за ред. С.В. Мочерного. – К. : ВЦ «Академія», 2000–2002. – Т. 2. – 2001. – 848 с.
2. Литвинов Д.А. Рейдерство как способ криминального передела собственности в России в постприватизационный период / Д.А. Литвинов, В.Н. Подкопаев, С.А. Звягин // Вестник Воронежского института МВД России. – 2008. – № 1. – С. 12–22.
3. Швець В.О. Форми захисту прав суб'єктів господарювання від рейдерських нападів / В.О. Швець // Вісник господарського судочинства. – 2013. – № 6. – С. 91–95.
4. Большой экономический словарь / под ред. А.Н. Азрилияна. – 5-е изд. доп. и перераб. – М. : Институт новой экономики, 2002. – 1280 с.
5. Федоров А.Ю. Рейдерство и корпоративный шантаж: организационно-правовые меры противодействия / А.Ю. Федоров. – М. : Волтерс Клувер, 2010. – 463 с.
6. Сметанкина Ю.С. Что такое рейдерство? / Ю.С. Сметанкина // Власть. – 2007. – № 1. – С. 37–41.
7. Хатнюк-Кункевич Ю.А. Особливості протидії рейдерству в Україні / Ю.А. Хатнюк-Кункевич // Митна справа. – 2010. – № 3(69). – С. 92–96.
8. Коломійцева О.В. Українські особливості розвитку грінмейлу / О.В. Коломійцева // Економіка і управління. – 2011. – № 6(120). – С. 107–113.
9. Бабич Т.М. Рейдерство в Україні – загроза національній безпеці / Т.М. Бабич // Віче. – 2010. – № 14. – С. 2–5.
10. Тарханова З.Э. Институт рейдерства на рынке корпоративного контроля в РФ / З.Э. Тарханова // Экономический вестник Ростовского государственного университета. – 2008. – № 1. – Т. 6. – Ч. 3. – С. 244–249.
11. Радванська Н.В. Рейдерство як загроза економічній безпеці підприємства та держави / Н.В. Радванська // Вісник Хмельницького національного університету. – 2011. – № 2. – Т. 1. – С. 204–206.
12. Живко З.Б. Рейдерство: фермент ринкової економіки : [монографія] / З.Б. Живко. – Львів : Ліга-Прес, 2009. – 256 с.
13. Москаленко С.М. Рейдерство: загальна характеристика, окреслення проблеми та шляхи боротьби / С.М. Москаленко // Юридичний журнал. – 2007. – № 3. – С. 117–119.
14. Швець В.О. Етапізація розвитку рейдерства в Україні / В.О. Швець // Актуальні проблеми права: теорія і практика. Зб. наукових праць. – 2012. – № 22. – С. 573–580.

А н о т а ц і я

Василенко М. Д. Рейдерство: загроза та шляхи подолання (економіко-правовий аналіз). – Стаття.

У статті розглядаються організаційно-правові аспекти протидії рейдерству як одній із загроз економічній безпеці. Обґрунтовується необхідність здійснення нормативного регулювання цього явища на рівні забезпечення національної безпеки в цілому. Обговорено види рейдерства та встановлено форми захисту прав суб'єктів господарювання від рейдерських нападів. Проаналізовано заходи щодо захисту від схем рейдерських атак на підприємствах. Протидія рейдерству має ефективно здійснюватись як на рівні окремого підприємства, так і на державному рівні.

Ключові слова: рейдерство, підприємство, корпоративний шантаж, законодавство, антирейдерський захист, рейдерське захоплення, юридична особа.

А н н о т а ц и я

Василенко Н. Д. Рейдерство: угроза и пути преодоления (экономико-правовой анализ). – Статья.

В статье рассматриваются организационно-правовые аспекты противодействия рейдерству как одной из угроз экономической безопасности. Обосновывается необходимость осуществления нормативного регулирования данного явления на уровне обеспечения национальной безопасности в целом. Обсуждены виды рейдерства и установлены формы защиты прав субъектов хозяйствования от рейдерских нападений. Анализируются меры по защите от схем рейдерских атак на предприятиях. Противодействие рейдерству должно эффективно осуществляться как на уровне отдельного предприятия, так и на государственном уровне.

Ключевые слова: рейдерство, предприятие, корпоративный шантаж, законодательство, антирейдерская защита, рейдерский захват, юридическое лицо.

S u m m a r y

Vasylenko N. D. Raiding: threat and ways of overcoming (economic and legal analysis). – Article.

The administrative and legal aspects of counteraction to raiding, as one of the threats to economic security, are examined in the article. The necessity of regulation for this phenomenon at the level of national security is justified as a whole. Types of raiding was discussed and forms of protection of the rights of economic entities from raider attacks was established. Measures to protect against schemes of raider attacks on businesses are analyze. Opposition to raiding must be effectively implemented both at the enterprise level and at the state level.

Key words: raiding, enterprise, corporate blackmail, legislation, anti-raider protection, raider seizure, legal entity.